

syntagen til den finansielle Bestemmelsesret, som Rigsdagen jo med Føje har Krav paa.

Af Anker, der blive tilbage fra min Side mod Lovforslaget, er der altsaa i Virkeligheden kun det Punkt, som ogsaa jeg var bleven opmærksom paa, og som den højtærede Minister har bebudet at ville stille Ændringsforslag om, nemlig Manglen af en Straffebestemmelse, bestemt til at sikre det Forbud, som indeholdes i § 1 mod Oplæsning, som ikke har Karakter af dramatisk Opførelse. Vi kunne om dette Punkt vente et Ændringsforslag fra den højtærede Minister, og dermed mener jeg, at enhver rimelig og berettiget Anke mod Lovforslaget vil være hævet. Naar det saa bliver vedtaget og ført ud i Livet, ere vi efter min fulde Overbevisning komne et meget stort Skridt fremad paa dette Omraade. Ikke at jeg betragter Lovforslaget her som Idealet! Jeg mener, at det — men det samme gælder om en Række af dets Forgængere — ikke er kommet saa vidt i Anerkendelsen af Forfatter- og Kunstnerret, som Udviklingen efterhaanden har ført til bør være Tilfældet. Vi ere allerede nu ved at have spildt 10 Aar, om jeg saa maa sige, paa Sagen, komne ikke saa lidt bag ud for det, som det øvrige Europa har vedtaget paa dette Punkt, og dette Forspring ere vi ikke i Stand til at indhente ved det foreliggende Lovforslag. Det bør derfor være Fremtidens Sag at give de yderligere Bestemmelser, der i dette Forhold kunne være at tage. Som Sagen staar for Øjeblikket, betragter jeg det som et saa betydeligt og vigtigt Forslag og betegnende et saa stort Skridt fremad, at jeg ikke kan andet end paa det varmeste anbefale Lovforslaget til dette høje Ting og gentagende udtale min Anerkendelse til den højtærede Minister for, at han har bragt Sagen til det Punkt, at der nu efter al Sandsynlighed kommer et tilfredsstillende Udbytte heraf.

S. Jensen: Efter at have hørt de Udtalelser, som fremkom først fra den højtærede Minister og dernæst fra den ærede Taler, som nylig havde Ordet (Goos), tror jeg at kunne indskrænke mig til nogle faa Bemærkninger. Den sidste ærede Taler delte sine Udtalelser i to Dele; den ene Del var en Redegørelse for hele Forslagets Skæbne her i Rigsdagen, baade i Landstinget og i Folketinget, og den anden Del var nogle Anker, han rettede mod det foreliggende Forslag og Omtale af Ændringer, han kunde ønske, men

da han dog sluttede med at tilraade at vedtage Forslaget i uforandret Skikkelse med Undtagelse af den lille Ændring, den højtærede Minister selv bebudede at ville stille, finder jeg ingen Grund til at tale videre herom. Derimod vilde jeg gøre nogle Bemærkninger om den første Del. Med Hensyn til den Skæbne, som lignende Lovforslag tidligere have haft her i Rigsdagen, der jo, som vi vide, er den, at de ere blevne forkastede, udtalte det ærede Medlem, at Hindringerne for Lovforslagets Vedtagelse havde mødt det i Folketinget. Det er med en vis Ret, han sagde det, for det er Folketinget, der ikke har været villigt til at gaa ind paa Lovforslaget i den Skikkelse, det havde faaet her i Tinget. Naar nu det ærede Medlem mente, at Landstingets Forslag var det bedste, og at det ubetinget burde have været vedtaget, kan man jo skrive det paa den Konto, at enhver Fader synes bedst om sine egne Børn, og det er altsaa rimeligt nok, at Landstinget holdt af det Forslag, det selv havde formet og givet Skikkelse. Men der kan jo dog siges det angaaende Folketingets Vægning ved at vedtage dette Forslag, at dets Betæneligheder ved Vedtagelsen skrev sig fra, at man var bange for, at Vedtagelsen af Forslaget i den Form, hvori det blev forelagt, vilde hindre, hemme den almindelige Oplysning i den store almene Befolkning. Og jeg for mit Vedkommende har haft mine Betæneligheder tidligere. Jeg er ogsaa vis paa, at den fri Adgang, der har været til at benytte Forfatterens Bøger, til at tage af Forfatterens Bøger til Brug for Dagspressen, til Oplæsning, til Foredrag i Foredragsforeninger, har bidraget grumme meget til den almindelige Oplysnings Fremme. Og for saa vidt mener jeg, at det har gjort sin Nytte, at der er gaaet en Tid, fra man begyndte paa at lovgive om disse Spørgsmaal og indtil nu, da det synes, at de i alt Fald foreløbig skal afsluttes. Jeg er aldeles sikker paa, at det har været til Gavn for Folkeoplysningen, at denne Tid er gaaet hen under friere Former i Benyttelsen af Digternes Værker og for Resten ogsaa af Kunstnernes. Nu tror jeg nok, at Stillingen er i Færd med at blive en anden. Nu er der nemlig langt større Læselyst og Kundskabstrang, end der har været tidligere, og det medfører, at man ogsaa gør sig mere Umage for at faa fat i de Bøger, der udkomme. Dernæst er der ogsaa det at mærke, at den danske Litteratur navnlig, men for Resten ogsaa den fremmede, er bleven